



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 126. Observatio præambula ad solutionem argumentum, quæ ab
Adversariis objiciuntur, ex qua argumentorum illorum imbecillitas
generaliter ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

peccatoris cap. 11. Negamus & nos, ad veram plenamque conversionem, adcoque & absolutio- nem consuetudinariorum solum exigentes, ut pra- vos habitus, quibus ad peccandum, iuxta SS. Patres, morali quâdam necessitate veluti compelluntur, eatenus destruxerint, ut jam non amplius necessi- tatem illam, seu quasi necessitatem inducant, nec jam amplius fortiores sint charitate, sed charitas illis prævaleat, & fortior sit, licet eorum aliqua adhuc superflites sint reliquæ; nec proinde habi- tus illi ex toto destructi sint, nisi in proposito for- ti & efficaci.

1270 Nec minus à veritate alienum est, à nobis ne- gari absolutionem peccatori, si semel aut bis pec- caverit. Imò toties (absque termino) ipsum ab- solvimus, quoties post peccatum, vel relapsum, quamlibet frequenter iteratum, ex toto se corde converteret offenderit.

Denique verum non est, consuetudinariorum conversionem longo tempore à nobis alligari, vel à nobis longum tempus determinari, ante quod ordinariè non possit converti, vel à nobis miseri- cordiæ Dei mensuram poni, vel tempora defini- ri. Finguntur ista omnia, larvæ sunt, sunt imposturæ. Si enim consuetudinariorum conver- sionem longo tempore non alligaverint antiqui Pa- tres, nec vetus Ecclesia, licet ipsos ordinariè non absolverint, nisi post pœnitentiæ opera diu exer- cita; nec ideò mensuram posuerint divinæ miseri- cordiæ, nec tempora definiunt: multò minus nos, qui consuetudinariorum absolutionem ad tempus absque comparatione brevius ordinariè differimus. Dicimus ergo cum D. Chryostomo ubi supra: *Temporis moram non requiro, sed ani- me correctionem. Hoc itaque fac demones, sintne compuncti, sintne in melius commutati, & res tota consecuta erit; quod nisi ita sit, nihil profectò tem- poris diuturnitas emolumentum attulerit. Neque enim sapientie obligatum vulnus fuerit, querimus, sed ex obligatio illi quidquam profuerit. At si quidem ad exiguum tempus adhibita profuit, non iam am- plius adhibeatur. Si autem nondum eam adhibuisse juvit, etiam post decem annos adhibeatur.*

Dicimus etiam cum Hennebello & aliis Docto- ribus Lovaniensibus in declaratione n. 1343. re- lata, si quis lapsus sit in fornicationem, aut aliud crimen paris adhesionis, & gravitatis, difficilem & tardam passim esse ejusmodi peccatoris conversio- nem; adeoque imperandam, & Confessario proban- dam per opera. Et opera illa esse hæc, & hujus- modi: à locis, consortiis, aliisque peccandi occasio- nibus abstinere, reluctari adversus tentationes, ora- re, aliaque officia hominis Christiani sedulo obire, facere diligenter que sunt status & officii sui parti- cularis, jejunare, si id patiantur vires corporis, & officii ratio, eleemosynas (si facultas adsit) erogare, cessare à peccato. Quæ satis laboriosa sunt pec- catori alia agere assueti.

Tempus, quo opera ista ante absolutionem pera- genda sunt, tum ut impetretur conversio, tum ut ea satis probetur Confessario, definiiri non posse; sed debere passim esse notabile, si compararetur ad tem- pus, quo peragi solet preparatio illa ordinaria, quæ à plerisque hodie adhibetur.

Expendenda verò esse hæc: gravitatem nimirum, & absolutionem peccatorum; modum quo peccata com- missa sunt; an ex ignorantia, an ex infirmitate, an ex malitia; durationem, quæ in peccatis hæsit peccator; fervorem, quo pœnitentiæ agit, tentatio- nibus & peccato resistit, occasiones fugit, orat, &c.

Hactenus sapientissimi illi Magistri coram A- postolica Sede: quæ nihil hactenus in illa decla- ratione reprehendit.

CAPUT CXXVI.

Observatio præambula ad solutionem argumen- Tom. III.

torum, quæ ab Adversariis objiciuntur, ex qua argumentorum illorum imbecillitas generaliter ostenditur.

1271 Argumentorum illorum imbecillitas inde per- spicua est, quòd dum per ea Adversarii senti- entiam & praxim nostram (de absolutione mag- nis peccatoribus, maxime consuetudinariis & recidivis ordinariè mox non concedenda) incu- sare prætentunt velut nimis rigorosam, impruden- tem, & humanæ fragilitatis rationem non haben- tem, eo ipso veteris Ecclesiæ praxim de nimio ar- guant rigore, deque imprudentia & indiscretione, & quidem à fortiori: siquis enim rigor sit in praxi nostra, centesima, imò plusquam centesima ex parte minor est rigore veteris illius praxis. Cùm ergo veterem illam praxim de nimio rigore, impru- dentia, & indiscretione, absque ingenti temerita- te, imò absque errore arguere nullus possit, qui Ecclesiæ, ut oportet, veneratur (cujus authori- tate praxim illa vim & robur habuit) de nimio etiam rigore, imprudentia, & indiscretione nullus absque ingenti temeritate sententiam & praxim nostram potest arguere. Uti nec de ullo alio in- conveniente: quia nulla inconvenientia magis, imò longè minus sequi nata sunt ex praxi nostra, quam ex illa praxi Ecclesiæ antiqua, longè ma- jores ac diuturniores rigores exigente, & injun- gente.

Contra praxim proinde nostram non magis mi- 1272 litant divinæ scripturæ testimonia, vel citæ ab- solutionis exempla, quæ Adversarii proferunt, quam contra veterem illam praxim. Et idem est de nonnullis Chryostomi, seu aliorum Patrum sententiis, quas similiter objiciunt. Ad illa tamen, tam Scripturæ, quam Patrum testimonia, specia- liter respondimus cap. 37. 38. & 41.

Nec eadem praxi nostræ magis obstant popula- res difficultates objici solitæ, quam eadem pra- xi antiquæ, prout ostensum inus.

CAPUT CXXVII.

Ex dictis populares difficultates, quæ objici so- lent, in pulverem rediguntur.

1273 Objicies 1^o. fieri potest quòd magnus pecca- tor, etiam consuetudinarius, vel recidivus hic & nunc verum ac sufficientem habeat de peccatis suis dolorem. Eam autem habenti nec neganda, nec differenda est absolutio.

Concessa majore, concedo etiam minorem, modò dolorem illum Confessario sufficienter probet: secus, si eum ipsi sufficienter non probet, de eoque Confessarius rationabile habeat dubium, prout habet in casu de quo agimus, & prout olim habuit de talibus Ecclesiæ.

1274 Objicies 2^o. in dubio, utrùm quis sit vel non sit sufficienter contritus, Confessarius debet cum ut sufficienter contritum habere; prout in dubio, an quis sit vel non sit bonus, debet cum ut bonum habere, meliorem in partem interpretando quòd dubium est, quando manifesta non apparent indi- cia malitiæ ipsius, prout docet S. Thomas 2. 2. q. 60. a. 4.

Respondeo Angelicam doctrinam istam non procedere in foro judiciali, sive sacramentali, si- ve extrasacramentali; in quo probanda est probi- tas, & contritio proximi, ut judicetur probus, vel contritus, & in quo Judex sacramentalis consule- re debet honori Sacramenti, & salutis proximi, ideòque non potest absolutionis proferre senten- tiam, nisi in favorem illius, qui argumentis suffi- cientibus probatur esse dignus, ut constat ex praxi veteris Ecclesiæ. Et ne in privato quidem extra- judiciali judicio Angelica doctrina illa procedit, dum agitur de adhibendo nostris, vel alienis ma-